

Teza: przedawnienie karalności

Przedawnienie karalności, stanowiące negatywną przesłankę procesową, podlega badaniu przez sąd odwoławczy niezależnie od granic środka odwoławczego i postawionych zarzutów, gdyż należy do bezwzględnych przyczyn odwoławczych.

ORZECZENIE

Z dnia 26 czerwca 2018 r.

**Wyższy sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:**

Przewodniczący: SWSD Dariusz Drozdowski /sprawozdawca/

SWSD Magdalena Szepczyńska

SWSD Rafał Ziemiński

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego radcy prawnego B. K. po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 czerwca 2018 r. sprawy radcy prawnego J. B. obwinionego o przewinienie dyscyplinarne z art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 20 ust. 1, art. 22 ust. 2 i art. 28 ust. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, na skutek odwołania wniesionego przez obwinionego radcę prawnego J. B. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie z dnia 17 lutego 2016 r., sygn. akt OSD/21/15, orzeka:

1.

uchyla zaskarżone orzeczenie w punkcie I w zakresie czynu polegającego na tym, że radca prawny J. B. „W latach 2006 do marca 2012 wykonywał obsługę prawną (...) Sp. z o. o. z siedzibą w U., w tym przy zawarciu umowy z dnia 15 września 2011 r. z inwestorem H. C. (1), właścicielem (...) w K. o wykonanie pensjonatu z obiektami towarzyszącymi w S. oraz związaną z tą umową gwarancją zapłaty 286.105,07 zł z dnia 24 stycznia 2012 r. udzieloną inwestorowi na zlecenie (...) Sp. z o. o. prze (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. z tytułu należności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umówionych robót, następnie mimo kolizji przyjął w 2013 r. pełnomocnictwo procesowe od (...) H. C. w K. w sporze związanym z zawartą umową” i na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych i w tym zakresie postępowanie w sprawie umarza,

2.

uchyla zaskarżone orzeczenie w punkcie III w całości rozwiązując orzeczoną karę łączną,

3.

uchyla zaskarżone orzeczenie w punkcie IV w całości,

4.

utrzymuje zaskarżone orzeczenie w punkcie V w całości,

5.

kosztami ponownego rozpoznania sprawy w postępowaniu odwoławczym przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej kwocie 1000,00 (słownie złotych: jeden tysiąc) obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Radca prawny J. B. został obwiniony o to, że:

1.

w latach 2006 do marca 2012 wykonywał obsługę prawną (...) Sp. z o. o. z siedzibą w U., w tym przy zawarciu umowy z dnia 15 września 2011 r. przez obsługiwane klienta z inwestorem H. C. (1), właścicielem (...) w K., któremu w tym czasie też udzielał pomocy prawnej, o wykonanie pensjonatu z obiektami towarzyszącymi w S. oraz związaną z tą umową gwarancją zapłaty 286.105,07 zł z dnia 24 stycznia 2012 r. udzieloną inwestorowi na zlecenie (...) Sp. z o. o. przez (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W., z tytułu należności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umówionych robót, następnie mimo kolizji przyjął w 2013 r. pełnomocnictwo procesowe od (...) H. C. w K. w sporze z (...) Sp. z o. o. związanym z zawartą umową, czym dopuścił się przewinienia z art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 20 ust. 1 i art. 22 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

2.

wezwany przez (...) Sp. z o. o. w U., pismem z dnia 18 października 2012 r. do zwrotu akt związanych ze sprawą toczącą się przed Sądem Rejonowym w Rzeszowie (sygn. akt V GNC 998/11), w której był pełnomocnikiem procesowym wzywającego, nie zwrócił akt i nie udzielił odpowiedzi na wezwanie, czym dopuścił się przewinienia z art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 28 ust. 11 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w R. orzeczeniem z dnia 7 lutego 2016 r., sygn. akt OSD/21/15:

1)

w punkcie I obwinionego uznał za winnego popełnienia przewinienia dyscyplinarnych opisanego w punkcie 1 i za to wymierzył mu karę upomnienia,

2)

w punkcie II obwinionego uznał za winnego popełnienia przewinienia dyscyplinarnych opisanego w punkcie 2 i za to wymierzył mu karę upomnienia,

3)

w punkcie III za oba przewinienia dyscyplinarne wymierzył obwinionemu karę łączną upomnienia,

4)

w punkcie IV obciążył Okręgową Izbę Radców Prawnych w Rzeszowie na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych kwotą 1.106,56 złotych z tytułu kosztów postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym,

5)

w punkcie V obciążył obwinionego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie kwotą 1.200,00 złotych z tytułu kosztów postępowania przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie.

To orzeczenie w całości na swoją korzyść zaskarżył obwiniony radca prawny. Obwiniony zarzucił:

1)

dokonanie błędnych ustaleń co do stanu faktycznego, to jest ustalenie, że:

a)

w okresie przygotowywania umowy o roboty budowlane zawartej dnia 15 września 2011 r. pomiędzy (...) spółka z o. o. oraz ubezpieczeniowej gwarancji należytego wykonania umowy reprezentował (udzielał pomocy prawnej) obu przedsiębiorców,

b)

w okresie przygotowywania umowy o roboty budowlane zawartej dnia 15 września 2011 r. pomiędzy (...) spółka z o. o. oraz ubezpieczeniowej gwarancji należytego wykonania umowy łączyła go z (...) spółka z o. o. umowa zlecenia z dnia 1 lipca 2000 r. i w konsekwencji ustalenie, że nie została ona rozwiązana przez czynności dorozumiane,

c)

w okresie przygotowywania umowy o roboty budowlane zawartej dnia 15 września 2011 r. pomiędzy (...) spółka z o. o. oraz ubezpieczeniowej gwarancji należytego wykonania umowy świadczył na rzecz (...) spółka z o. o. pomoc prawną w rozumieniu ustawy o radcach prawnych,

2)

naruszenie zasady wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego oraz przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, a to przez uznanie, że z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy wynika, że w okresie przygotowywania umowy o roboty budowlane zawartej dnia 15 września 2011 r. pomiędzy (...) spółka z o. o. oraz ubezpieczeniowej gwarancji należytego wykonania umowy:

a)

reprezentował (udzielał pomocy prawnej) obu przedsiębiorców,

b)

łączyła go z (...) spółka z o. o. umowa zlecenia z dnia 1 lipca 2000 r. i w konsekwencji ustalenie, że nie została ona rozwiązana przez czynności dorozumiane,

c)

świadczył na rzecz (...) spółka z o. o. pomoc prawną w rozumieniu ustawy o radcach prawnych,

3)

i 4) zaniechanie przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka Z. R. na okoliczności związane z przygotowaniem i realizacją umowy o roboty budowlane zawartej dnia 15 września 2011 r. pomiędzy (...) spółka z o. o. oraz ubezpieczeniowej gwarancji należytego wykonania umowy,

5)

uchylenie na rozprawie odbytej w dniu 17 lutego 2016 r. pytania obwinionego skierowanego do świadka M. S. (2) na okoliczność autorstwa umowy o roboty budowlane i gwarancji ubezpieczeniowej,

6)

prowadzenie postępowania z naruszeniem zasady domniemania niewinności i że to oskarżyciel powinien przedstawiać dowody wskazujące na winę obwinionego,

7)

nieprawidłową kwalifikację prawną czynów poprzez przyjęcie, że zostały naruszony przepis art. 64 ust. 1 pkt 1 a nie art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych.

Obwiniony wniósł o zmianę w całości zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie. Ewentualnie obwiniony wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie po rozpatrzeniu odwołania obwinionego orzeczeniem z dnia 5 kwietnia 2017 r., sygn. akt WO-75/16:

1)

w punkcie 1 poprawił błędną kwalifikację prawną czynów opisanych w punktach I i II zaskarżonego orzeczenia zmieniając ją na przepis art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych;

2)

w punkcie 2

- podpunkt 1): uchylił w części punkt I zaskarżonego orzeczenia tj. co do czynu polegającego na tym, że radca prawny J. B. „przy zawarciu umowy z dnia 15 września 2011 r. przez obsługiwanego klienta z inwestorem H. C. (1), właścicielem (...) w K., któremu w tym czasie również udzielał pomocy prawnej” i w tym zakresie umorzył postępowanie;
- podpunkt 2): utrzymał w mocy punkt I zaskarżonego orzeczenia w zakresie czynu polegającego na tym, że radca prawny J. B. „W latach 2006 do marca 2012 wykonywał obsługę prawną (...) Sp. z o. o. z siedzibą w U., w tym przy zawarciu umowy z dnia 15 września 2011 r. z inwestorem H. C. (1), właścicielem (...) w K. o wykonanie pensjonatu z obiektami towarzyszącymi w S. oraz związaną z tą umową gwarancją zapłaty 286.105,07 zł z dnia 24 stycznia 2012 r. udzieloną inwestorowi na zlecenie (...) Sp. z o. o. przez (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. z tytułu należności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umówionych robót, następnie mimo kolizji przyjął w 2013 r. pełnomocnictwo procesowe od (...) H. C. w K. w sporze związanym z zawartą umową”;

3)

w punkcie 3 utrzymał w mocy punkty II - V zaskarżonego orzeczenia;

4)

zasądził od obwinionego na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w W. koszty postępowania odwoławczego w zryczałtowanej kwocie 2.000,00 złotych.

Na skutek kasacji obwinionego Sąd Najwyższy wyrokiem z 8 lutego 2018 r., sygn. akt SDI 90/17:

1)

punkcie I uchylił zaskarżone orzeczenie wydane w postępowaniu odwoławczym w punkcie 2 podpunkt 2 w całości oraz punkt 3 w części dotyczącej kary łącznej i kosztów postępowania i w tym zakresie sprawę przekazał Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;

2)

punkcie II oddalił kasację w pozostałej części i obciążył w tym zakresie obwinionego wydatkami postępowania kasacyjnego w kwocie 20,00 złotych.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych rozpoznając sprawę ponownie zważył, co następuje:

Podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego są przepisy ustawy o radcach prawnych stosowane w związku z przepisami etycznymi obowiązującymi radców prawnych. W tej sprawie, zgodnie z art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia zarzucanych czynów, radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za czyny sprzeczne ze ślubowaniem radcowskim lub z zasadami etyki radcy prawnego. Na podstawie art. 74¹ pkt 1 i pkt 2 ustawy o radcach prawnych w sprawach nieuregulowanych do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego oraz rozdziałów I-III Kodeksu karnego.

W myśl art. 437 § 1 k.p.k. po rozpoznaniu środka odwoławczego sąd orzeka o utrzymaniu w mocy, zmianie lub uchyleniu zaskarżonego orzeczenia w całości lub w części. Zgodnie z art. 437 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy zmienia zaskarżone orzeczenie, orzekając odmiennie co do istoty, lub uchyla je i umarza postępowanie; w innych wypadkach uchyla orzeczenie i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. orzeczenie ulega uchyleniu lub zmianie w razie stwierdzenia obrazy przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia. Jest to tzw. względna przyczyna odwoławcza. Jednakże, co wynika z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia sąd odwoławczy na posiedzeniu uchyla zaskarżone orzeczenie, jeżeli zachodzi jedna z okoliczności wyłączających postępowanie, określonych w art. 17 § 1 pkt 5, 6 i 8-11. Zgodnie z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. wszczęte postępowanie umarza się, jeśli nastąpiło przedawnienie karalności czynu.

Poza przedmiotem rozpoznania sprawy w tym postępowaniu odwoławczym jest czyn zarzucony obwinionemu w punkcie II zaskarżonego orzeczenia z dnia 17 lutego 2016 r., sygn. akt OSD/21/15. Co do tego czynu Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzeczeniem z dnia 5 kwietnia 2017 r., sygn. akt WO 75/16, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie Sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji, a Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 8 lutego 2018 r., sygn. akt SDI 90/17, w tej części oddalił kasację obwinionego.

Natomiast co do czynu zarzuconego obwinionemu w punkcie I. zaskarżonego orzeczenia z dnia 17 lutego 2016 r., sygn. akt OSD/21/15, w postaci zmodyfikowanej orzeczeniem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 5 kwietnia 2017 r., sygn. akt WO 75/16, trzeba stwierdzić, że na etapie postępowania odwoławczego doszło do przedawnienia karalności przewinienia dyscyplinarnego. Na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 5 lat. W tej sprawie, jak to już wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 lutego 2018 r., kolizja interesów podmiotów reprezentowanych przez obwinionego wystąpiła nie w momencie podjęcia się reprezentacji pierwszego klienta - (...) spółka z o. o. (do 2012 r.), ale z chwilą podjęcia się reprezentacji w sporze z tą spółką firmy (...), co nastąpiło w 2013 roku. W poprzednio prowadzonym postępowaniu nie została ustalona konkretna data przyjęcia przez obwinionego pełnomocnictwa procesowego od H. C. (1) i Sąd Najwyższy wskazał, że należy przyjąć wersję najkorzystniejszą dla obwinionego z punktu widzenia obliczania terminu przedawnienia tj. 1 stycznia 2013 r. Obecnie Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu jest wiadome, że takie pełnomocnictwo procesowe zostało udzielone obwinionemu w dniu 31 maja 2013 r. Ten fakt nie miał jednak wpływu na stwierdzenie, że obecnie doszło już przedawnienia karalności tego zarzuconego przewinienia dyscyplinarnego z uwagi na upływ 5 lat od popełnienia czynu, co nastąpiło najpóźniej z dniem 31 maja 2018 r., czyli już po wydaniu uchylonego orzeczenia dyscyplinarnego Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 5 kwietnia 2017 r.

Stanowiące negatywną przesłankę procesową przedawnienie karalności podlega badaniu przez sąd odwoławczy niezależnie od granic środka odwoławczego i postawionych zarzutów, jako że jej wystąpienie należy do bezwzględnych przyczyn odwoławczych. Tak więc Wyższy Sąd Dyscyplinarny prowadząc obecnie postępowanie odwoławcze

procedowałby już w sytuacji, gdy karalność czynu zarzucanego obwinieniu uległa przedawnieniu. Konieczne stało się więc w zakresie czynu obwinionego polegającego na tym, że radca prawny J. B. „W latach 2006 do marca 2012 wykonywał obsługę prawną (...) Sp. z o. o. z siedzibą w U., w tym przy zawarciu umowy z dnia 15 września 2011 r. z inwestorem H. C. (1), właścicielem (...) w K. o wykonanie pensjonatu z obiektami towarzyszącymi w S. oraz związaną z tą umową gwarancją zapłaty 286.105,07 zł z dnia 24 stycznia 2012 r. udzieloną inwestorowi na zlecenie (...) Sp. z o. o. przez (...) Spółka Akcyjna V. (...) w W. z tytułu należności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umówionych robót, następnie mimo kolizji przyjął w 2013 r. pełnomocnictwo procesowe od (...) H. C. w K. w sporze związanym z zawartą umową” umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 70 ust. 2 ustawy o radcach prawnych.

W myśl art. 436 k.p.k. mającego zastosowanie w postępowaniu dyscyplinarnym radców prawnych sąd może ograniczyć rozpoznanie środka odwoławczego tylko do poszczególnych uchybień, podniesionych przez stronę lub podlegających uwzględnieniu z urzędu, jeżeli rozpoznanie w tym zakresie jest wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych uchybień byłoby przedwczesne lub bezprzedmiotowe dla dalszego toku postępowania. Skoro nastąpiło przedawnienie karalności pierwszego z zarzucanych czynów obwinionego, a jego skutkiem musiało być uchylenie orzeczenia w zaskarżonej części i umorzenie postępowania, to uprawnione było ograniczenie rozpoznania odwołania tylko do kwestii owego przedawnienia karalności.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 lutego 2018 r. uchylił punkt 3 orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 5 kwietnia 2017 r. w części dotyczącej oprócz kary łącznej także kosztów postępowania, stąd obowiązkiem Wyższego Sądu Dyscyplinarnego było ponowne rozpoznanie odwołania w tej części.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał winę obwinionego co do dwóch przewinień dyscyplinarnych. Za każde z nich wymierzył obwinionemu karę upomnienia. Z tego też powodu na podstawie art. 65¹ ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych wymierzył obwinionemu karę łączną upomnienia. Obecnie sytuacja przedstawia się tak, że co do pierwszego z czynów zarzucanych obwinionemu (punkt I orzeczenia z dnia 17 lutego 2016 r.) orzeczenie zostało uchylone, a postępowanie umorzone. Natomiast co do drugiego z czynów zarzucanych obwinionemu (punkt II orzeczenia z dnia 17 lutego 2016 r.) ukaranie karą upomnienia stało się prawomocne z wydaniem orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 5 kwietnia 2017 r. utrzymującego w tej części zaskarżone orzeczenie Sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji. Tym samym odpadły podstawy do stosowania kary łącznej, W tych warunkach Wyższy Sąd Dyscyplinarny uchylił zaskarżone orzeczenie w punkcie 111 w całości rozwiązując orzeczoną karę łączną. Pozostało więc w mocy ukaranie obwinionego karą upomnienia jedynie za drugi z czynów.

Z przepisu art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych wynika, że w razie ukarania koszty postępowania ponosi obwiniony; w pozostałych przypadkach koszty dochodzenia i postępowania przed okręgowym sądem dyscyplinarnym pokrywa właściwa okręgowa izba radców prawnych, a koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym - Krajowa Izba Radców Prawnych.

W punkcie IV zaskarżonego orzeczenia Okręgowy Sąd Dyscyplinarny obciążył Okręgową Izbę Radców Prawnych w Rzeszowie na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych kwotą 1.106,56 złotych z tytułu kosztów postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym. Takie orzeczenie zapadło bez podstawy prawnej. Z brzmienia przywołanego wcześniej art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych nie wynika, aby było możliwe obciążenie okręgowej izby radców prawnych kosztami postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym. W tej sprawie było tak, że orzeczeniem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowy Izby Radców Prawnych w Rzeszowie z dnia 9

maja 2014 r., sygn. akt OSD/09/14, obwiniony został uznany za winnego zarzucanych mu czynów. To orzeczenie na skutek odwołania obwinionego zostało jednak w całości uchylone, a sprawa przekazana do ponownego rozpoznania przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzeczeniem z dnia 8 czerwca 2015 r., sygn. akt WO-106/14. W punkcie 2 tego orzeczenia Wyższy Sąd Dyscyplinarny rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego w kwocie 1.106,56

złotych pozostawił okręgowemu sądowi dyscyplinarnemu. Tym samym okręgowy sąd dyscyplinarny pierwszej instancji wydając

zaskarżone orzeczenie i karząc obwinionego za oba czyny powinien był uwzględnić koszty wcześniejszego postępowania odwoławczego. Sąd dyscyplinarny pierwszej instancji uczynił to w punkcie V zaskarżonego orzeczenia obciążając obwinionego kwotą 1.200,00 złotych tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania. Dlatego nie mógł ten sąd odrębnie obciążyć tymi kosztami własną okręgową izbę radców prawnych. Przy tym z uwagi na kierunek odwołania wniesionego na korzyść obwinionego Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie mógł dokonać zmiany zaskarżonego orzeczenia na niekorzyść obwinionego. Dlatego Wyższy Sąd Dyscyplinarny uchylił w całości w tej części zaskarżone orzeczenie.

W punkcie V zaskarżonego orzeczenia Okręgowy Sąd Dyscyplinarny obciążył obwinionego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Rzeszowie kwotą 1.200,00 złotych z tytułu kosztów postępowania. W uzasadnieniu tego orzeczenia wskazane zostało jedynie lapidarnie, że do tego orzeczenia doszło na podstawie art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych oraz przepisów uchwały nr 86/ (...) Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego, jak również uwzględniając treść punktu 2 orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 8 czerwca 2015 r. Co do kwoty 1.106,56 złotych kosztów postępowania odwoławczego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wypowiedział się w punkcie IV swojego orzeczenia. Tym samym należy przyjąć, że orzeczenie o kosztach w kwocie 1.200,00 złotych dotyczy jedynie postępowania pierwszo-instancyjnego. Z § 1 pkt 1 wymienionej wyżej uchwały Krajowej Rady Radców Prawnych wynika, że zryczałtowane koszty postępowania przed okręgowym sądem dyscyplinarnym pierwszej instancji wynoszą od 500,00 złotych do 3.000,00 złotych. Ostatecznie obwiniony został ukarany za jeden z zarzuconych mu czynów, a co do drugiego na etapie odwoławczym postępowanie zostało umorzone, przy czym przed Okręgowym Sądem Dyscyplinarnym toczyło się jedno postępowanie, które generowało koszty (dochodzenia przed rzecznikiem dyscyplinarnym i sądem pierwszej instancji) niezależne od ilości postawionych i rozpoznawanych zarzutów. Te koszty to w szczególności koszty licznej korespondencji i przeprowadzenia rozpraw dyscyplinarnych. Sąd dyscyplinarny pierwszej instancji te koszty ustalił na zryczałtowaną kwotę 1.200,00 złotych, która mieści się w granicach określonych przywołaną uchwałą Krajowej Rady Radców Prawnych, przy czym jest zbliżona do jej dolnej granicy. W tych okolicznościach Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie znalazł podstaw do zakwestionowania tych kosztów w tak określonej wysokości. Stąd Wyższy Sąd Dyscyplinarny utrzymał w mocy punkt V zaskarżonego orzeczenia.

W efekcie zapadłego rozstrzygnięcia w ponownym rozpoznawaniu sprawy w postępowaniu odwoławczym skutkującego uchycieniem na korzyść obwinionego zaskarżonego orzeczenia co do rozpatrywanego zarzutu i umorzeniem postępowania, konieczne było zryczałtowanymi kosztami ponownego postępowania odwoławczego w kwocie 1.000,00 złotych obciążyć jedynie Krajowej Izby Radców Prawnych, co ma oparcie w art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych.